

Eno leto dela v filmski tiskarni IPI

V delovodniku filmske tiskarne IPI najdemo kot rojstni datum 2. februar 1953. Od tega dne je preteklo že leto dni in v tem času se je filmska tiskarna v marsičem izpopolnila, postala je samostojnejša na izkušnjah, ki so strokovnemu osebju neobhodno potrebne in s katerimi se lahko ponašamo v začetni meri tudi že pri nas.

Iniciator za zgraditev filmske tiskarne je bil tovariš direktor Marinc, ki je zaupal svojo zamisel tovarišu Batiču, ki je zamisel uresničil in po čigar načrtih je rasla tiskarna v sedanjo obliko. Stroški za izgradnjo prostorov, raznih električnih, parnih in vodovodnih napeljav stanejo seveda precej denarja, vendar upamo, da se bodo investicijski izdatki z dobrim delom amortizirali in se bo obratovanje v bodoče izplačalo, kolikor se do sedaj še ni.

Filmska tiskarna zaposluje le malo ljudi, vendar je sleherni povezan s celoto toliko, da bi nepravilnost ali nepazljivost škodila celotnemu obratu lahko v mali ali tudi v prav veliki meri. Vsa pomožna sredstva so izredno draga in v našem podjetju ni najti več oddelka, ki bi tekoče porabljal po vrednosti toliko materiala kakor prav filmska tiskarna.

Obratovanje v filmski tiskarni je mogoče pri vseh pogojih in nismo odvisni od dobaviteljev električnega toka ali od drugih storilcev uslug. Delo je polročno, to se pravi, da tiskar tiska ročno, vendar uporablja pri delu vozičke, na katerih ima šablono, kar mu olajšuje sicer počasno ročno raportiranje.

Kakovost tiska je danes mnogo boljša, kakor je bila na začetku oziroma po šestih mesecih. Bolj se pazi na izbiro vzorcev, kolorice se sestavljajo sporazumno, tiskarji znajo mnogo bolje paziti na tiskanje in na kakovost tiska ter nastale napake samostojno odpravljajo, ker le-te edino oni lahko odpravijo. Seveda s tem ne trdim, da se kakovosti tiska ne dá več izboljšati, niti tega ne trdim, da se več ne delajo napake. Še se zgodi tu in tam nepravilnost, in ta je največkrat zelo rigorozna, toda tiskarni v opravičilo: povsod se delajo napake, kjer se dela. Nimam namena oponašati napake drugih oddelkov, vendar želim opozoriti bralce, da obhaja naša tiskarna prav sedaj šele prvo obletnico svojega obstoja.

V pričetku svojega dela se je naša tiskarna posluževala šablon, ki jih je nabavil tovariš Batič v »Svili« v Mariboru ter drugih podjetjih, ki imajo filmske tiskarne. Takoj se je pa pričelo misliti na samostojno izdelovanje vzorcev, kar bi nam omogočilo nastop na domačem in tujem trgu s priljubljenimi in sodobnimi vzorci. Tudi ta težnja se je uresničila v noči med 11. in 12. majem 1953. Po dolgotrajnih in neuspešnih poskusih nam je takrat uspelo izgotoviti prvo šablono, ki smo jo sami narisali in sami izdelali. Bil je to uspeh, na katerega smo bili vsi sodelujoči upravičeno ponosni. Od tedaj do danes smo pa izdelali nič manj kakor 138 šablon za 37 dessenov, s katerimi smo potiskali nekaj deset tisoč metrov v 152 koloricah. Te številke sem navedel zato, da bi nakazal, kako zelo smo napredovali, če pomislimo, da potrebujejo za izdelavo ene same enake filmske šablone v naši ožji domovini še dandanes nekateri povprečno teden dni. Rekord smo dosegli prav ob koncu januarja, ko se nam je posrečilo izdelati petbarvni vzorec v 20 urah, računajoč od dela risarja do zgotovitve šablone za tisk.

Prepričan sem, da so to pomembni uspehi, na katere je lahko ponosen ves kolektiv.

Vsi, ki so kupili v našem podjetju tiskano blago, so se že lahko prepričali o kakovosti izdelka. Barve, ki jih tiskamo na naše artikule kakor tudi na tuje artikule kot uslugo, so obstojne tako na svetlo in na pranje kakor tudi na vse ostale kemične vplive in jih ni več mogoče izprati ali kakorkoli drugače odpraviti s tkanine. Barve se natisnejo na tkanino ter se šele pri dotiku s kislino razvijejo v pravo obliko. Trenutno nam je omogočen tisk samo z indigo-solmi in naftoli, upajmo pa, da bomo v bodoče lahko tudi v tem napredovali in izpopolnili naš način tiskanja s pomočjo parjenja, kar nam bo omogočilo tiskati na temne fonde najpestrejše barve in belo jedkanje. Seveda so tudi za to potrebne nove naprave, katere bi pa lahko končno izdelali doma. Teže je vprašanje prostora, kam postaviti tak stroj, da ne bo niti odročen niti sosedu v škodo in kvar.

Na koncu gojimo v tiskarni še željo, da bi nam tudi tkalnica dobavila primerne tkanine z efektno vezavo, kajti rjuha ostane — četudi potiskana — le rjuha.

-k-r

Ključavničarska delavnica — obdelovalni stroji

Pri prvem koraku, ko stopiš v ključavničarsko delavnico, vidiš stroje, in to povečini nove. Marsikdo bo rekel, saj to je kovinska tovarna, ne pa tekstilna. Res je, da imamo prilično mnogo obdelovalnih strojev, toda skoraj premalo glede na naše stroje. Ni to tekstilna tovarna z novimi stroji, ampak z zastarelimi. Nekateri stroje že dolgo časa pričakuje plavž na Jese-nicah, da jih pogoltne v svoje žareče žrelo. Kdaj bo dobil naše dobrrote, ne vem. Zato so pri naših strojih stalna popravila. S tem v zvezi pa tudi ne preveč objektivna kritika: »Ključavničarska delavnica premalo naredi in ne izdela lično.« Nimam namena zagovarjati

ključavničarje, toda vem, da vsega niso krivi. Vsak prizadeti ve, da je mnogo dela, toda ključavničarji tudi vedo, da je premalo strojev.

Po načinu obdelave in vrste orodja razlikujemo raznovrstne obdelovalne stroje. Osnovni obdelovalni stroj je stružnica. Na njej lahko razen struženja in prebijanja vršimo vse operacije izdelave. Tudi v našem podjetju imamo dve stružnici. Pred 30 leti, ko še ni bila tehnika tako na višku, so jih imenovali univerzalne. Temu nazivu naši več ne ustrezata. Zelo težko se že pokoravata rokam naših strugarjev. Zato je predvideno, da bomo kupili v letošnjem letu novo

stružnico, ki bo ustrezala naraščajočim zahtevam. Na njej se bodo stružili komplicirani predmeti, boljši od sedanjih, da bomo lahko sami doma stružili vse osi in gredi, tudi one z večjim premerom glave (amerikanke). Stružnica bo mnogo težja, kar je važno zaradi vibracije. Če stružnica zelo vibrira, izdelani predmet ni točen, kar je posebno važno pri obdelavi tečajev, osi, ležajev, tesnil itd. Zaradi vibracije se tudi ležaji poškodujejo, posebno kotalni, kar je primer pri naših stružnicah.

Ko boste videli novo stružnico, ne kritizirajte močne konstrukcije. Stružnica bo izdelek domače tovarne »Prvomajske«. Tudi inozemski novejši stroji so težji. Da je bolje, če je stroj težji, se pa lahko sami prepričate v naši tkalnici.

Tudi rezkalni stroj je nepogrešljiv pri nas. Mnogo se dá narediti na stružnici, vendar skoro nič manj na rezkalnem stroju. Ko smo vrnili rezkalni stroj tovarni »Motvoz in platno«, smo kupili novega. Izdelala ga je

tovarna orodnih strojev »Prvomajska«. Kratko rečeno, zelo dober je. Stal je z vsemi potrebnimi mehanizmi in rezervnimi deli le 3.750.000 din. Na prvi pogled je drag. Toda pomislimo, koliko strojev je nemoteno obratovalo po njegovi zaslugi. Mnogi stroji imajo že zobata kolesa, izdelana na njem. Na njem se lahko naredi razen različnih zobatih koles še mnogo drugih delov.

Včasih je stal v ključavničarski delavnici tudi skobelni stroj »šeping«. Lep ravno ni bil, toda ustrezal je našim potrebam. Tudi njega smo vrnili v Grosuplje. Na njegovem mestu se sedaj že nekaj mesecev sveti nov kvaliteten stroj »šeping« (izdelek »Prvomajske«). Tudi ta stroj ne stoji. Njegova glavna vloga je, poravnati neobdelano kovino in ji dati končno obliko. Trenutno pa delajo na njem fluorescenčne armature, katere je skonstruiral naš znani elektrotehnik Slabe; tako ne bomo odvisni od tujine, a poleg tega bomo prihranili še mnogo denarja.

M. S.

Kvaliteta gotovih izdelkov

Po drugi svetovni vojni je naša država prišla do dejstva, da ji je v prvi vrsti potrebna težka industrija, ki je bila do te dobe le malenkostna, ter smo bili vezani na uvoz. Izvažali pa smo n. pr. bakreno rudo — surovino, uvažali pa baker in njegove izdelke. Ker je bil pri rudnikih večina tuj kapital, se je morala manjšina ukloniti večini na škodo počivajoče Jugoslavije. Bakrena ruda pa vsebuje še žlahtne kovine, kot zlato, in to je ostalo tujcu zastoj. To je važen odtok naravnih vrednosti.

Kako pa je z lahko industrijo? Če se hočemo v kar največji meri osamosvojiti, moramo dvigniti najprej težko industrijo in jo izpopolniti v vseh fazah procesa do stopnje, ki bo vsaj deloma ustrezala tujim proizvodom. Za tako ustvarjanje so nam potrebni domači strokovnjaki, da se poglobijo v njih delo, da zasledujejo napredek tehnike v naprednih državah, sami so pa v domačih podjetjih na razpolago z vsem znanjem za izboljšanje naše industrije. Država in podjetje v tem pogledu stremijo za tem, da se naši strokovnjaki pošiljajo v tujino k sorodnim podjetjem, da se bo naše stanje izboljšalo — v pogledu kakovosti.

Podjetja so tekmovala in tudi še tekmujejo glede večje kapacitete, to je večje zmogljivosti. Ta način povečanja proizvodnje pa gre največkrat na račun slabe kakovosti gotovega izdelka.

Vzemimo za primer laneno blago. Ako ga tke ena tkalka na štirih strojih ali na treh, ni vseeno. Lahko je produkcija na štirih strojih večja, kakovost pa je nemogoča ista kot na treh strojih, ali pa če upoštevamo delo samo na enem stroju. Seveda ne bomo delali na enem stroju, ker bi to bila velika izguba za podjetje; treba se je prilagoditi splošnemu na-

predku bodisi v izboljšanju surovin, strojnem parku in izboljšanju postrežbe. Važno za nas ni le stroj in predelovalni material, pač pa je v veliki odvisnosti od oseb, ki se ga poslužujejo. Tudi na tem področju država skrbi za vzgojo kadrov kot nikdar prej. Čim popolnejše je znanje posameznega delavca, tem boljše je za celoto in tudi kvaliteta se bo povečala, kar ne bo ostalo nevidno za vsako podjetje.

Nedavno je bilo objavljeno: Amerikanec reče Angležu, da gremo v Evropi z racionalizacijo tako daleč, da dostikrat odpravimo zadnji člen na tekočem traku — kupca. Kaj se to pravi: zgubiti kupca je lahko — pridobiti pa težko. Vsak dan se moramo boriti, da obdržimo trgovca-kupca, ne glede na to, ali je trgovec-kupec velik odjemalec, država ali posameznik. Vsakdo plača raje kvaliteto blago dražje kot nekurantno poceni.

V pogledu kvalitete nastajajo težkoče, kot n. pr. kvaliteta raznih pomožnih sredstev, kakor apretura in barve. Tekstilne tovarne pa imajo še druge nevšečnosti. Stroji so vsi inozemskega izvora od raznih tvrdk, od katerih tudi dvoje podjetij nima enakih strojnih delov. V našem podjetju imamo gotovo dvajset različnih tip strojev in za to je potrebna domača izdelava strojnih delov. Tu naletimo zopet na to, da ne ustreza material in dostikrat tudi ne izdelava, kar dobavljajo, in tako naraščajo s tem investicije. Tudi električni material redkokdaj ustreza. Imamo pa še mnogo drugih pomanjkljivosti, ki vplivajo neugodno na produkcijo.

Borba za kvaliteto blaga je najbolj važen problem za vsako podjetje.

Korbar

Iz kulturnega življenja

Ob koncu januarja letošnjega leta je imelo telovadno-vzgojno društvo »Partizan« v Jaršah svoj redni občni zbor. Vabljeni so bili vsi njegovi člani, vendar se jih je odzvalo le manjše število, predvsem tisti, ki so v društvu najagilnejši. Od izostalih je tudi precej takih, ki zaradi rednega dela v podjetju niso mogli na občni zbor. Občni zbor je potekal v duhu referatov in diskusije, ki je bila precej živa, in so skoro vsi njegovi člani sodelovali. Iz poročil, katera so podali dosednji referenti, je bilo razvidno, da so se posamezne sekcije borile z večjimi ali manjšimi težavami, da pa so kljub temu žele uspehe ter tako poleg kina poživili kulturno življenje v Jaršah. TVD Partizan je tudi v preteklem letu razgibal športnike in ljubitelje športa, ki so izvedli razna tekmovanja, izlete in druge prireditve. V programu je tudi nadaljnje razvijanje kulturnega in družabnega življenja.

Društvo se z vsakim novim dnevom krepi in izpopolnjuje ter s tem nenehno dokazuje, da aktivno dela.

Upajmo, da bo našel tovariš Gorenc Tone posnemalce za svoje požrtvovalno delo pri postavitvi »Koče na Mali planini«. Podobnih primerov požrtvovalnega dela je več, vendar je ostal njegov uspeh brez primere. Ob finančni pomoči podjetja nam je bilo in bo mogoče ustvariti še marsikaj. Nad vsakim novim uspehom bomo zadovoljni s preteklostjo ter zrlili novim ciljem nasproti.

TVD Partizan je društvo, ki si prizadeva, da svoje člane vzgoji v zdrave in močne ljudi naše domovine, da nudi članom in nečlanom z nastopi in tekmovanji ogleda vredne prireditve ter končno, da svoje člane popelje na izlete in tekmovanja, kjer jim je mogoče videti domače in tuje vrhunske tekmovalce v najrazličnejših športnih panogah.

Pozivamo zatorej člane našega kolektiva, da pristopijo kot aktivni člani k telesnovzgojnemu društvu »Partizan« v Jaršah.

Zimski STIPI na Veliki planini

Pozoren opazovalec je lahko že v dneh pred odhodom na Veliko planino opazil marsikaj zanimivega in bil priča številnim razpravam in ugibanjem o »formi« in izgledih posameznih »asov in neasov«. Slednji so si že celo lastili monopol nad doseženimi »mesti« pri prejšnjih tekmovanjih. Sestavljale so se razne pisane in nepisane prognoze, lesene palice za zaves iz samskega doma so naši funkcionarji spretno preuredili v drogeve tekmovalnih zastavic, kajpada v veliko veselje upravnika tovariša Trohe itd. Skratka, sobota je bila naenkrat tu in kmalu po drugi uri je zabrnul motor našega starega, toda vsaj za smučarje še vedno zlata vrednega avtobusa, ki nas je kmalu prepeljal v Crno. Zaradi redukcije električnega toka žičnica tam ni delovala, zato smo poleg svoje opreme dobili na rame še za mulo primeren tovor skupne hrane. Seveda ne vsi, nekateri si že znajo pomagati. Pri hoji navzgor v glavnem zeblo ni nobenega, precej »težko sapo« so imeli le tisti, ki so v dolini preveč »privezali dušo«. Razen nekaj zmrznjenih ušes ni bilo na poti nobene nezgode; k temu bi morda lahko dodala kakšno pojasnilo tovariša Ivo in Lado, toda vprašajte jih raje sami!

Naš dom je lep in udoben in prvi vtis bi bil še boljši, če bi bil čaj že kuhan, morda tudi večerja, toda ni bilo odpomoči; celo visoko v planinah občutiš posledice redukcije toka (v tolažbo tistim, ki so šli na Veliko planino že dan prej)! Večina je seveda kmalu odšla v domžalski dom, kjer imajo ne kaj preveč izbrane pijače po zelo izbranih cenah. Nazaj jih je prišlo nekaj precej »obstreljenih« in očitno trde, da so ti imeli zelo slabo spanje, večkrat prekinjeno zaradi tekanja od postelje v podstrešju do praga.

Mirna ali nemirna, noč je kmalu minila. Ob 8. uri napovedani zajtrk je bil gotov ob 10.30! Takoj nato pa smo odšli na kraj tekmovanja in izbrali tekmovalno progo. Zaradi slabih snežnih razmer je bila precej težka, dolžine ca. 700 m, 9 vrtic in 100 m višinske razlike. Ob 11.30 se je pričelo tekmovanje — velika drama ali burka, kakor pač hočete. Drama zato, ker so bile borbe za plasma res »dramatične« in vse prognoze postavljene na glavo, burka pa zato, ker takih novosti in takih stilov v sodobni smučarski tehniki človek ne bi pričakoval... Verjemite, da je težko kaj takega opisati. S seboj bi moral imeti filmsko ka-

mero in veliko zalogo filmskega traku, da bi bil dovolj prepričljiv. Navajam le nekaj podatkov: prostor okrog 2. in 3. vrtic za letošnjo sezono najbrž ne bo več uporaben. Kamor sta priletela Srečo in Otmar, tam je ostalo razdejanje, kot ga povzroči srednja bomba. Lado je bil spreten taktik. Pri vsakih vrtecih se je »zaustavil«, naravnal smuči in sebe na naslednja vrtica, tam zopet »zaustavil« — itd. vse do cilja. 9 vrtic, 9 padcev in 9. mesto! Res logično in nelogično zaporedje! Toda kaj bi našteval. Ste morda že kdaj videli od potresa razdejana pokrajina? Pojdite na Veliko planino, ogledjte si prvo polovico naše proge in vse vam bo razumljivo.

Seveda smo k temu vsi dosti prispevali in imeli za prikazovanje raznih figur pač mnogo izvirnosti in smisla. Okrog 15. ure je bilo tekmovanje zaključeno z naslednjimi tehničnimi podatki:

1. Burja Matevž . . .	1.21 minute
2. Perko Venceslav . . .	1.35 „
3. Vodopivec Jurij . . .	1.34 „
4. Gorenc Anton . . .	1.46 „
5. Ukmar Janko . . .	2.12 „
6. Kunc Božo . . .	2.14 „
7. Lipovšek Otmar . . .	2.29 „
8. Jenko Tine . . .	2.46 „
9. Zabukovec Lado . . .	2.47 „
10. Bergant Srečo . . .	3.54 „

Startalo je 15 tekmovalcev, vendar so zaradi »nesrečnih primerov« odstopili Koželj, Sešek in Rajner. Zenske:

1. Stupar Iva . . .	0.31,2 sekunde
2. Varšek Anica . . .	0.59 „

Zaradi še bolj »nesrečnih primerov« so od tekmovanja odstopile tudi Sitar Maksa, Svent Vera in Serajnik Nataša. Vsem tem naše sožalje!

Ob zaključku lahko rečem, da je prva tovrstna prireditev našega »Partizana« v letošnjem letu dobro uspela. Udeležba bi res lahko bila večja in trudimo se, da nas bo na prihodnjih tekmovanjih še več. Imamo pogoje, ki nam jih lahko marsikdo zavida. In ko bo vse v redu, želimo, da nas vozači ne pridejo več iskat z novim OM-mom in raztrganim prekrivalom.

Janko

Kino-sporod v marcu

3.—4. marca: »Gospod Hulot na počitnicah«. Francoska filmska komedija. Od srca se bomo nasmejali smoli g. Hulota ter pri tem pozabili na lastne neprilike in težave.

6.—7. marca: »Plesala je eno samo poletje«. Švedski film, ki je prejel prvo nagrado v Berlinu in Cannesu, bo pritegnil tudi nas.

13.—14. marca: »Žmaga ali smrt«. Ameriški vojni film nam odlično prikazuje bojne scene tega antirasističnega filma.

17.—18. marca: »Veselo in brez skrbi«. Ameriški barvni film za najmlajše, pa nič manj zabaven tudi za odrasle.

20.—21. marca: »Salomonovi rudniki«. Ameriški barvni pustolovski film, ki pritegne v kino dvorane vedno polno ljudi.

24.—25. marca bosta na sporedu dva filma, in sicer: »Sanjave ustnice« in »Zločin v Newadi«. Prvega naj si ogledajo vsi tisti, ki o ustnicah samo sanjajo, drugega pa oni, ki želijo videti, kako lovijo na moderen način nevarnega zločinca s helikopterjem.

27.—28. marca: »Trenutek obupa«. Angleški film, posnet po romanu Marthe Albrandt.

31. marca: »Ob veliki ločnici«. Ameriški kowboyski film, ki bo do konca zadovoljil vse ljubitelje filmov »divjega zapada«.

Uprava kina »Induplati«

Iz uredništva

Slab uspeh še ni posledica slabega namena. S tem stavkom se opravičujem pred celotnim kolektivom za zakasneli izid 13. številke »Konoplana«. Ob odhodu tovariša Batiča, poprejšnjega urednika, mi je bilo sporočeno, da porabi tiskarna za tisk teden dni in tega datuma se je novi uredniški odbor in seveda tudi jaz sam, kot odgovorni urednik, držal. Toda nastale so nepredvidene zapreke v tiskarni, katera je natisnila prejšnjo številko šele 27. januarja, ko ste jo dobili v oddelke.

Sporazumno s tiskarno bo v bodoče list izšel 15. v mesecu, kar bo mogoče seveda le, če bomo do prvega prejeli zadosti gradiva, da damo list v tisk. Za razširitev kroga dopisovalcev smo pri vratarju namestili skrinjico za dopisovalce v »Konoplan«. Kakor je na skrinjici navedeno, bomo objavili samo podpisane dopise. Za tajnost podpisov — kolikor je to želja posameznika — jamčimo.

Novost v prihodnjih številkah bo tudi rubrika »malih oglasov«, preko katerih boste lahko kupovali in prodajali za vas nerabne ali pa nujno potrebne stvari. Cene malemu ogasu ni. Poizkusite, morda se vam bo sreča nasmehnila.

Urednik

Smučarji brez smučk

Smučarska sekcija TVD Partizana Jarše je priredila dne 31. januarja 1954 društvene smučarske tekme na Mali planini. Samo tekmovalci razen dveh nesrečnikov vsi prispeli srečno na cilj. Večina je bila s tekmovaljem zadovoljna. Nastopile so tudi članice, vendar na žalost samo v dvojini.

Nekateri člani smučarske sekcije so si prizadevali, da bi pridobili za tekmovalstvo čimveč članov oziroma članic, tudi tistih, ki niso člani »Partizana«, odnosno do sedaj še niso nastopili na tekmovaljih. Agitatorji so si prizadevali, da bi vključili v krog smučarjev kar največ delovnih ljudi, ki živijo velik del svojega življenja v zaprtih tovarniških prostorih ter jim s smučarskim tekmovaljem prikazali lepote nepozabne zimske narave. Pri članih nam je to na začetku še kar uspelo, čisto drugačen pa je bil primer pri članicah. Tu ni bilo pravega odziva. Kje naj iščemo vzrok za to? Primer: naši smučarji, člani Partizana Jarše so prešli po znižani ceni smučarske drese, tako da so bili večini smučarjev dosegljivi po finančni strani. Dresi so se razdelili med smučarje na skupnem sestanku. Moje mnenje je, da so bili dresi razdeljeni med smučarje in smučarke pravilno razen v enem samem primeru. Primer, ki je zrel, da ga objavimo javnosti, je do delitev dresa tovarišici Bergant Miri, ki je prišla do dresa na precej nelep način. Njen mož Bergant Srečo je na sestanku trdil, da je njegova soproga smučarka ter se bo udeležila vseh tekmovalj, šla bi celo v tečaj, če bi se dalo to v tovarni ugodno urediti. Ko smo tovarišico Bergant Miro povabili na društveno tekmovalje, je odgovorila, da nima niti smučk niti čevljev (čudno, da ni rekla, da nima niti dresa!). Torej, tovarišica, ki je bila ob delitvi smučarskih puloverjev še tako vneta smučarka, nima tokrat, ko je treba nastopiti v dresih, niti smučk niti primernih čevljev, da — niti volje, da bi šla tekmoval, če bi ji ostali člani priskrbeli smučke itd.

Pri zadnjem tekmovalju smo imeli priliko videti tovarišice iz našega kolektiva iz vrst delavcev, ki so šle na smučanje, čeprav so imele težkoče z opremo, katero so si morale tudi izposoditi. V takem primeru človek občuti, da so dobili smučarske drese nesmučarji oziroma smučarji brez smučk in volje, dočim so drugi ljudje, ki imajo voljo sodelovati v tej prelepi zimskošportni panogi, brez njih.

Tone Gorenc

VESELA KRONIKA

Ko je Super Mlinščica na Dušanov ukaz poplavalila igrišče za tovarno, so si posamezne že montirale »šeksne« na čevlje. Poplava je bila plansko izpolnjena in pričela se je revija na ledu. Nastopajočih je bilo precej, seveda brez šeksn in neregistriranih, te pa so svojo udeležbo označile kar z zadnjim delom svojega telesa na licu mesta.

Šport je šport, sem si mislila, delo pa delo, zato sem pohitela v tovarno ter vsa vroča slekla svoj plašč v obratnem knjigovodstvu, pa ga nisem imela kam obesiti, ker so v obratnem vsi žebli, zabiti v omare, že zasedeni.

Še v skladišče stopim po en prt, sem dejala. Ponudili so mi lepega z rožcami, ki je bil v sredini »poflekan«, zato pa precej cenejši. Kar tegale bom vzela, sem jim rekla, pa so mi ga zavili in dali zanj račun, ki se precj razlikuje od onega, ki je za prt brez »flekov«. Doma sem ga dala takoj na mizo in ga tudi takoj polila s kavo. Šment, oprati ga moram, pa glej nesrečo, ko je bil suh, je bil čist. Tudi oni plavi fleki (od kalandra) so izginili.

Za konec še prav majceno prošnjo na vse one, ki so za to rubriko že prispevale, kakor tudi na one, ki bi to želele delati v prihodnje. Kuvertirane dopise z naslovom »za Špelco« izročite uredniku ali jih vrzite naravnost v omarico za »Konoplan« pri vratarju.

S tem se poslavljam ter vas in Pepeta pozdravljam
Špelca

ZABAVNA ZNANOST

Kakor je znano, je danski profesor in hormonski večak Hamburger ustvaril iz bivšega vojaka Jorgensena postavno in lepo žensko. Od tedaj je ta čudodelnik prejel od vseh koncev sveta že okoli 1200 pisem od žensk in moških, ki želijo postati obratni spol. Poročilo pravi, da je dvanaajstkrat več moških kot žensk, ki hočejo postati dekleta, češ da je laže napraviti moškega kot žensko. Povprečnemu zemljanu se to zdi nerazumljivo, toda če to trdi učeni profesor, potem je že res. Vsekakor je to zanimiva operacija, toda danska vlada se bo v tem pogledu omejila le na svoje državljane in ne bo izdala dovoljenja več nobenemu tujcu. Pa si pomagaj, če moreš!

NA VELIKO PLANINO!

Na Veliko planino smučat po odeji beli so naši smučarji skleniti smeli. A glej, že koj v začetku smola jim prišla je v zelje, avtobus vzdihuje, piha, trobi — a ne pelje. S pogumom častivrednim so ga v red dejali, obenem z vlakom se iz Jarš peljali. Smučke in nahrbtnike okroglo so pri žičnici pustili, na splošno žalost so oboje šele drugi dan zvečer dobili. Ker sila kola lomi, pili vodo so brez čaja, tedaj pač Velika planina zdela se jim ni podoba raja. Da mera polna je, nekdo si nogo zvije, a kaj zato, po dežju vedno zopet sonce sije; nahrbtniki in smučke so se pripeljali in naši smučarji so hrabro tekmovali. Kdo prvo mesto odnesel je, vas dvom razjeda? I, kdor z levo za uho, se z desno smučko ob brado zadel je — ta ne seveda! Na ljubo tem uspehom naj bo odpuščeno, če kdo poskušal božjo kapljico je tam preveč pošteno. V nedeljo so se s težkim srcem poslovili, za pot navzdol so neimenovani del telesa uporabili.

ZA SMEH IN DOBRO VOLJO

Žirafa je sedela v kinu. Pa pride reditelj in ji ukaže, naj gre ven.

»Čemu, saj mirno sedim tu na stolu.«

»To že, ampak tvoj vrat je na balkonu.«

Danes nas je bilo ravno trinajst pri mizi in to pomeni nesrečo. Resnično, eden od družbe je padel s stola na tla.

»Zadet od kapi?«

»Ne, od pijanosti.«

»Gospodična, zdi se mi, da me ne vidite radi, ako sedim tu na klopi poleg vas.«

»O ne, le pridite še, prosim, vsak dan. Otroci so potem tako pridni, ako jim rečem, da pride debeli — ljudožerec.«

MALI OGLASI

Dragi bralci! Gotovo ste v dosedanjih številkah »Konoplana« nekaj pogrešali, niste pa vedeli, kaj. Dovolite, da vas spomnim. To so mali oglasi. V bodoče bomo objavljali tudi te, ker pa še ni bil vsakdo od vas tako srečen, da bi objavljati v malih oglasih, vam navajamo primer:

»Iščem priče, ki bi potrdile, da juha, o kateri govorim 6. stran 13. številke »Konoplana«, le ni bila tako zelo slana. V svojo obrambo navajam, da sem za 1 kg mesa porabil samo 2 kg soli, kar nikakor ni pretirano, saj je samo v Jadranskem morju nekaj milijonov kilogramov soli, da o oceanih sploh ne govorim.

Naslov dobite v uredništvu pod »slana priča«.

Izdaja v 500 izvodih kolektiv tovarne »Induplati«
Odgovorni urednik: Lipovšek Otmar
Natisnila Triglavska tiskarna v Ljubljani